

L'Andreu, en un Pou

[per Pep Vila](#)

Disculpeu el joc de paraules, però m'anaven bé per descriure el retrat d'un personatge que es va enfonsant, un personatge encarnat per un dels millors actors de les últimes generacions.

Perquè, a veure, què hauriem de fer per millorar una obra, considerada també una de les millors de la dècada, i que ha tingut un munt de versions, tant a nivell teatral com cinematogràfic? Quin repte el de Josep Maria Mestres, i també el de Joan Sellent, traductor de l'obra! Doncs vet ací que com a resultat de la seva feina, segurament aconseguiran que el públic la torni a veure, per què té ingredients diferents, a banda de l'eix temàtic, que d'una manera o altre sempre ens esquitxa: la demència, o l'alzheimer, o simplement la pèrdua de la realitat d'algú que, en una de les frases més boniques del text, “és com un arbre que esta perdent totes les fulles”.

Doncs sí, aquest cronista ja l'ha vist per tercera vegada, i això que potser en la segona ocasió és quan va quedar més encantat: va ser al cinema quan un (sempre) omnipresent Anthony Hopkins s'alçava amb l'Òscar com a millor actor, i també estatueta pel

guionista Christopher Hampton i pel mateix autor del text, Florian Zeller.

Aquesta segona ocasió superava a la primera, la que es va veure el 2016 al mateix Teatre Romea on un fantàstic Héctor Alterio era un malaurat ésser humà que va perdent la noció de tot i que aconseguix que l'espectador dubti si el que està passant és cert, o únicament ho està visquent la ment del protagonista. Tot i això, aquell text, aquella interpretació, al meu entendre, no van ser rodones, tot i que combinaven perfectament la comèdia (al principi) i el drama, i generaven en el respectable la preocupació que d'altra banda hom ja pot tenir abans de veure l'obra: què fer amb els familiars que es fan grans i van perdent el cap: la residència o el centre de dia, per què ja sabem que en moltes ocasions, o la mateixa família no pot fer-se'n càrrec o si se'n fa, sempre hi han danys colaterals (a nivell de parella, etc).

Doncs bé, si en la primera ocasió que vaig veure “El pare” vaig sortir mitjanament satisfet, i en la segona ho vaig fer entusiasmada, en una sala fosca i amb pocs espectadors (ja aleshores el públic deixava d'anar al cinema...que el teatre no és l'únic damnificat), per què una tercera versió era digne de visió? Clar i català, per Josep Maria Pou.

Feia temps que no veiem en acció al mític actor, i en teníem moltes ganes. Sí, per què no? A banda de l'obra, de la temàtica, volíem un autèntic “star system”. Doncs ras i curt, una exhibició. Pou demostra un cop més per què és un dels millors actors de tots els temps, i ja no parlem solament del panorama català. Capaç, un cop més de generar el somriure i la pena, de canviar d'un registre a l'altre, de fer veure que...quan en realitat és...o, malauradament de confondre's paulatinament, barrejar situacions i personatges i, un cop més (per si no hagués estat suficient en anteriors ocasions), crear la confusió en l'espectador sobre si allò que passa està passant o ens situem com en un joc dins la ment del pobre Andreu. Ben acompanyat (Rosa Renom,

Josep Julien, Victòria Pagès, Mireia Illamola, Pep Pla), “El pare” és digne de tornar a ser vista per Pou: ens divertirà, ens emocionarà i no podrem per menys, en acabar l'obra, que rendir-nos un cop més davant la seva magistral performance.
